

Ebu Bekr Sıddık (r.a.) şöyle anlatır:

Biz Mağarada iken başlarımızın üstünde (bizi aramağa gelen) müşriklerin ayaklarına baktım:

“Ey Allah'ın Resulü! Bunlardan biri eğilip de iki ayağı hizasından baksa bizi muhakkak ayak hizasının altında görecektir” dedim. Allah Resulü (a.s.): **Ey Ebu Bekr! çüncüsü Allah olan iki kişiyi ne zannediyorsun?** buyurdu.

Ebu Saîd'in (r.a.) anlattığına göre:

Resulüllah (a.s.) minbere oturdu ve: **“Bir kul ki yüce Allah onu, dünyanın nimetlerinden vermek ile kendi nezdinde olanlar arasında muhayyer bıraktı. O da Allah nezdindekini seçti”** buyurdu. Bu söz üzerine Ebu Bekr ağladı da ağladı: Atalarımız ve analarımız sana feda olsun! dedi. Ravi der ki: İşte Allah Resulü, o muhayyer kılınan kul imiş, Ebu Bekr onu hepimizden iyi biliyordu.

Allah Resulü şöyle buyurdu: **"Muhakkak ki bana karşı, malı ve arkadaşlığı hususunda insanların en cömerti Ebu Bekr'dir. Bir dost edinecek olsaydım, mutlaka Ebu Bekr'i dost edinirdim. Lâkin din kardeşliği (şahsi dostluktan efdaldır). Mescitte Ebu Bekr'in kapısından başka hiçbir kapı (açık) bırakılmasın."**

Amr b. As (r.a.) şöyle anlatıyor:

Allah Resulü (a.s.) onu Zat-ı Selasil ordusuna kumandan olarak göndermişti. (Amr diyor ki:) Bu seferden döndüğümüzde Allah Resulü'ne geldim ve: İnsanlar içinde sana en sevgili olan kimdir? diye sordum. Allah Resulü: **Aişe'dir** buyurdu. Ben: Erkeklerden kimdir? dedim. Allah Resulü: **Aişe'nin babası**, buyurdu. Sonra kimdir dedim? Allah Resulü: **Ömer** 'dir buyurdu. Sonra bir takım kimselerin adlarını saydı.

Cubeyr b. Mut'im'den (r.a.) bildirildiğine göre:

Bir kadın Allah Resulü'nden (a.s.) bir şey istemişti. Allah Resulü de kadına, tekrar gelmesini emretmişti. Bunun üzerine kadın: Ey Allah'ın Resulü! Ya gelir de seni bulamazsam? dedi. Babam Cubeyr: Kadın, bu sözü ile sanki ölümü kastediyordu, dedi. Allah Resulü: **Şayet beni bulamazsan Ebu Bekr'e gidersin,** buyurdu.

Hiz. Aişe (r.ah.) anlatıyor:

Allah Resulü (a.s.) hastalığında bana şöyle buyurdu: **"Baban Ebu Bekr ile kardeşini bana çağır da bir yazı yazacağım. Çünkü ben bir isteklinin temenni etmesinden ve birinin,** "ben daha de layığım"

mesinden endişe ediyorum.

Halbuki Allah ve Müminler bunu kabul etmez. Yalnız

Ebu Bekr böyle yapmaz."

Ebu Hureyre (r.a.) anlatıyor:

Allah Resulü (a.s.) şöyle buyurmuştur: "Vaktiyle bir adam, üzerine yük yüklediği öküzünü götürürken, öküz ona dönerek: Ben bu iş için yaratılmadım. Lâkin ben ancak çift sürmek için yaratıldım, dedi" buyurdu. Bunun üzerine insanlar, öküz konuşur mu? diye şaşkınlık ve dehşetle: Sübhanallah! dediler.

Allah Resulü: **"Ben buna inanıyorum, Ebu Bekr ile Ömer de"** buyurdu.

Ebu Hureyre'nin dediğine göre Allah Resulü şöyle buyurdu: "Bir çoban, koyunlarının içinde bulunurken sürüye bir kurt saldırdı ve koyunlardan birini alıp götürdü. Çoban da onu takip etti ve nihayet koyunu kurtardı. Bunun üzerine kurt çobana dönüp: Bu koyunlara, yırtıcı günde, benden başka çobanları olmadığı günde kim bakacak? dedi." Cemaat: Sübhanallah! dediler. Bunun üzerine Allah Resulü:

"Ben buna iman ediyorum, benimle birlikte Ebu Bekr ve Ömer'de" buyurdu.

Ali'nin (r.a.) rivayet ettiğine göre:

İbn Abbas şöyle anlatıyor: Ömer b. Hattab (vefat ettiğinde) yatağının üzerine konuldu. İnsanlar etrafına toplanıp dua, sena ve salat ediyorlardı. Ben de onların içinde bulunuyordum. Beni arkamdan omzumu tutan bir adamdan başka hiç bir şey heyecanlandırmadı. Dönüp baktığımda onun Ali olduğunu gördüm. Ali, Ömer'e rahmet okudu ve şöyle dedi: Ameli ile Allah'a kavuşmayı sevebileceğim hiç bir kimse bırakmadın. Allah'a yemin ederim ki Allah'ın muhakkak seni iki dostunla (Resulullah ve Ebu Bekr) beraber bulunduracağını zannetmekteyim. Bu zannım şundandır: Ben Allah Resulü'nü (a.s.):

**"Ben,
Ebu Bekr ve
Ömer'le geldim, ben
Ebu Bekr ve
Ömer'le girdim, ben
Ebu Bekr ve
Ömer'le çıktım"**

buyururken işitirdim. Ve Allah'ın seni onlarla beraber bulunduracağını umuyor ve zannediyordum. (Kabri şerifi, Resulullah s.a.v ve Ebu Bekrin r.a. yanındadır.)

Ömer'in Fazileti

Hz. Cabir radiyallahu anh anlatıyor: "Hz. Ömer radiyallahu anh, Hz. Ebu Bekr'e: "(Ey Ebu Bekr!) Allah'ın Rasulü Muhammed aleyhissalatu ves-selam'dan sonra insanların en hayırlısı" diye hitab etmişti. Hz. Ebu Bekr: "Sen böyle söylersen ben (de sana) Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'dan işittiğimi söyleyeceğim. Demişti ki:
"Güneş, Ömer'den daha hayırlı bir kimse üzerine doğup batmadı."
Tirmizi, Menakıb, (3685).

İbnu Ömer radiyallahu anhüma anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm şöyle dua etmişti: **"Allahım, İslâm'ı şu iki şahıstan sana en sevgili olanla aziz kıl: Ebu Cehil ile veya Ömer İbnu'l-Hattab ile. Bunlardan Allah'a daha sevgili olanı Ömer'di."**
Tirmizi, Menakıb, (3682).

Yine İbnu Ömer radiyallahu anhüma anlatıyor: Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:

"Allah Teâla Hazretleri, hakkı, Hz. Ömer'in diline ve kalbine koydu."

İbnu Ömer der ki: "Halkın başına ne zaman bir iş gelmiş, (o hususta) Ömer bir şey demiş, halk da başka bir şey demiş ise mutlaka Ömer radiyallahu anh'ın dediği üzere Kur'ân'dan bir vahiy gelmiştir." Tirmizi, Menakıb, (3683); Ebu Davud, Harac 18, (2962).

Salim, babası radiyallahu anh'tan naklediyor: "Dedi ki: "Ben Ömer radiyallahu anh'ın bir şey için: "Zannederim ki bu şöyledir" deyip de, dediği gibi olmadığını hiç görmedim. (Nitekim bir gün), Ömer otururken güzel bir adam yanından geçti.

Ömer: "Zannımda yanıldım." Veya: "Bu adam cahiliye devrindeki dini üzere devam etmektedir." Veya: "Bu, cahiliyede kavminin kâhiniydi!" dedi ve: "Şu adamı bana çağırın!" buyurdu. Adam çağırıldı.

Ömer: "Zannımda yanıldım veya sen cahiliye devrindeki dinin üzeresin! veya cahiliyede sen onların kâhini idin!" diyerek hakkındaki tereddütlerini dile getirdi.

Adam: "Bugünkü gibi bir gün görmedim (yani bugün gördüğüm şeyi hiç görmedim). Bugün müslüman bir kimse (olmayacak şekilde) karşılandı" dedi.

Hz. Ömer: "Sana yemin veriyorum, benim istediklerimi doğru olarak söyleyeceksin!" buyurdu.

Adam: "Cahiliye devrinde ben onların kâhinleri idim!" dedi. Ömer ona: "Dişi

cinninin sana getirdiği haberlerin en acayibi hangisi idi?" dedi.

Adam: "Bir gün ben çarşıda iken, bana dişi cin geldi. Ondaki korkuyu biliyorum. Dedi ki: "Sen cinni ve onun ye'sini ve başı üzerine devrilmesinden (yani kulak hırsızlığından men olarak haber alamayışımdan) sonraki ümitsizliğini ve sırtlarına ince çullar konulmuş genç develerle yetişilip yakalamasını görmedin mi?"

Ömer şöyle dedi: "Doğru söyledi. Ben onların putlarının dibinde uyurken, bir adam bir buzağı ile geldi ve kesti. O zaman ona birisi öyle bir bağırdı ki, bu kadar yüksek sesle bağırان birisini hiç işitmemiştim. Şöyle diyordu: "Ey celih (ey düşmanlığını açığa vuran kimse)! Emrun necih (zafer bulmuş bir iş), recülün fasih (fasih konuşan bir adam) var. Senden başka ilah yoktur diyor!" Oradaki cemaat o adama doğru sıçradılar.

(Hz. Ömer devamla dedi ki): "Ben bunu görünce kendi kendime: "Ben bu işin arkasında ne olduğunu anlayıncaya kadar buradan ayrılmayacağım!" dedim. Sonra o zat yine bağırdı: "Ey celih, emrun necih, recülün fasih (Ey düşmanlığını açığa vuran kimse! Muvaffak olacak bir iş, fasih konuşan bir adam (var)! **Lâilahe illallah!** diyor!" Ben kalktım. Aradan çok geçmeden "Bir peygamber (çıktı)" dedi." Buhari, Menakıbu'l-Ensar 35.

Hz. Ömer radiyallahu anh demiştir ki: "Üç şeyde Rabbime muvafakat ettim: (Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'a "Ey Allah'ın Resulü! Makâm-ı İbrahim'de bir namaz yeri edinsen!" dedim, arkadan **"İbrahim'in makamını namazgâh edinin"** (Bakara 125) ayeti nazil oldu."

"(Bir gün) "Ey Allah'ın Rasûlü! Huzurunuzda iyiler de facirler de giriyor. Emretseniz de ümmühâtu'l-mü'minin örtünseler!" dedim. Bunun üzerine hicab (örtünme) ayeti nazil oldu."

"İçki hakkında yeterli bir hüküm diledi, içki yasak oldu..."

DÖRT HALİFE....

Yazar Ali Kara

Çarşamba, 25 Mart 2009 07:57 - Son Güncelleme Cumartesi, 28 Mart 2009 21:32
